

Radomir Mićunović

O pesničkoj zbirci "Saglasnost bića"

PEDAGOŠKA LIRIKA VERICE S. O.

Znameniti sovjetski pedagog Anton Makarenko objavio je svojevremeno knjigu pod nazivom "Pedagoška poema", po kojoj je 1956. snimljen istoimeni film, a sada se u Beogradu pojavljuje zbirka Verice Sekulić Opačić za koju bi se moglo reći da je svojevrsna pedagoška lirika.

Pesmarica se, doduše, zove "Saglasnost bića" . i zapravo je sinteza njene profesije i pasije.

Poznata kao predavač engleskog jezika i nekoliko drugih predmeta za mladje i odrasle, a usto veoma načitana i, moglo bi se reći, prepismena, složola je životno iskustvo i školsko znanje, sa nadahnućem i visprenošću, da publici predoči najbolji deo sebe.

Nije prvi put da su dame pojednako lepe pojavom i duhom, pa je prirodno da i je i objava dragocena, što podrazumeva da joj knjiga bude zapažena i

upamćena, na zadovoljstvo autorke i cenjenog izdavača.

Svet knjige je, naime, objavio još jednu vrednu stihovanku...

Pored stihova koji imaju vaspitni efekat i značaj, i koji su rezultat autorkinog predavačkog iskustva i opredelenja, tu i tamo izbijaju emotivni i lični doživljaji koji su, zbog neposrednosti, bliži pesničkom činu.

Očigledno su pesme nastajale u dužem vremenskom periodu i zato doprinose da steknemo uvid u senzualne, a ne samo socijalne sadržaje dotične.

Po Verici, a to je već drevna teorija, život je iz vode nastao, pa otuda uvodni ciklus PRAPOSTOJBINA polazi od tog planetarnog i kosmičkog elementa. Koliko genetika utiče na ličnost, takođe je zapisano, kao i podneblje, sredina, struka...

Mimo i povrh svega je, ipak, iskonsko i osnovno osećanje – ljubav. Prema bližnjim i najbližijim, pa i prema prirodi samoj. Izvornost i nepatvorenost, te duhovne i duševne senzacije, doprinose održavanju i nastavku života, i učinku. Ta letimična dominacija emotivnog nad racionalnim ide dotle da se velikodušno dodeljuje kraljevsko zvanje onom ko vlada senzibilitetom lirskog subjekta.

Po meni, ti i takvi iskazisu, obično, najubedljiviji i najjači delovi ispovednih objava, po kojima se najčešće i najduže pamte oni koji pišu.

Ne smemo zaboraviti ni prijateljstvo kao drugi vid ljubavi, Prema roditeljima i deci, takodje, Verica se neće ograšiti pa ne ostaje dužna ni publici.

Metrika i rime su joj pravilni i prirodni, tako da poruke deluju spontano i ubedljivo. Nije pokušavala da bude moderna po svaku cenu, kakav trend je u većine današnjih, mahom mlađih, spisatelja.

Grupisanje pesama po tematici i sadržaju pomoći će čitaocima da se lakše orijentišu, prateći namere i kamere njenih imaginacija. Evo tih rukoveti, koje su veoma rečite i bogate smislom: **Pradomovina, Potraga, Tužbalice, Čežnja, Utočišta, Smiraj.**

Kad impulsivno postane sugestivno, to znači da je poetizacija života dostigla zavidnu tačku. A kad se prvo Ja i drugo Ja, u čoveku odnosno ženi, slože, to je već pun pogodak. U tom smislu je i naslov zbirke „Saglasnost bića“. Verujem da će se konzumenti i kritika saglasiti sa mnom da je pred nama publikacija vredna pažnje i podrške, stoga mi je zadovoljstvo da vam je baš ja mogu preporučiti

Baveći se vlastitostima, a pišući za radoznale i srodne duše, VSO polazi od rođenja. Otud uvodna pesma „Kad se dete rodi“: *Kad se dete rodi, ma gde to bilo, / zaljulja se nežno ovog sveta krilo. / I sve što postoji tada se udruži / da detetu dragom blagoslove pruži.*

Na to se nadovezuje „Moje detinjstvo“: *Moje je detinjstvo bilo / zlatna mirišljava kajsija / iz bakinog dvorišta, / obojena suncem.* (“Moje detinjstvo”)

Dolazak na svet začinjjen je “Poljupcem”: *Ljubim zoru koja samo što nije svanula u nama, / zoru koja zri kao mirišljava jabuka.*

“O ljubavi” nam govori da je za nastavak bivstva neophodno to najlepši osećanje: *Putovaću tako daleko, daleko, / i tražiću svetlo tamo gde je tama, / da bi mog'o u njoj da me čeka neko / da mi šapne ono što još ne znam sama.*

Među koricama je i “Tužbalica”, a ne samo radovanja i mudrovanja. Jedna pesma se decidirano zove “Plačem” : *Plačem, al' mi duša zvoni od tvog zlata, /*

*nasledstvo ja dobih, postadoh bogata. .. // Otišao jesi da pripremiš mesto / za
nevestu tvoju, za njen zlatni presto. // Čekam da mi dođeš poput zvezde sjajne, / da
otvoriš za me kapiju od tajne.*

To samo svedoči da svako od nas ima nekog koga nema, Elem, ja sam svoj
doživljaj gubitka izrazio pesmom “Odlaze dragi ljudi” koju je trebalo da otpeva
Toma Zdravković.

Ne može se, ni u živovanju ni u spisovanju (čitaj: spasovanju) bez dobrih
ljudi, tako se zove i numera sa početkom: *Tako volim da sedim u noći / i sećam se
svih dobrih ljudi / koje sretah bilo kada i bilo gde.*

U tom duhu i smislu je i posveta “Prijateljicama”:
*Vi ste dokaz / da je moja mladost / bila puna prijateljstva / i ljubavi. / Vi ste moja
istorija, / moj san i moja legenda / o srećnoj zemlji balkanskoj... // Prikupljam vas,
svoje dragulje, / u nedra /i svuda sa sobom nosim,*

Ni prijatelj nije zaboravljen: *Prijatelj odnosi naš teret / i vodi nas u susret
svojoj dobroti. / Prijatelj nam prija / kao prolećno popodne / kada sve miriše na
blagost i cveće / i kao letnje večer / kada sve utihne od lepote.*

Ipak, jedan je “Kralj”. suđenik i životni saputnik, temelj bračne zajednice:
*Stigao je kralj. / Naravno, nisam ga odmah prepoznala...// On je sa mnom podelio
najveću tajnu života i ljubavi / i učinio me majkom.
On je taj koga sam čekala / u čežnji svoje mladosti...*

Od umetničkih doživljaja, izdvaja se “Betovenova oda radosti”, što samo
potvrđuje moju teoriju da je muzika kraljica duhovnosti, jer smrtnike spaja sa
besmrtnošću.

Nije u pitanju tek saglasje između Ega i Alter ega, ni bliskost među pojedincima i skupinama, već i sklad između nas i toponima kada se nađemo u njima, čime se tematski krug širi.

O naše podneblju, raskrsnici puteva i vetrova, u pesmi „Sudba balkanska“ kaže se : *Uzburkana pučina / balkanskih Uzburkana pučina / balkanskih nerešivih suprotnosti / nema meru / ni u mržnji, ni u ljubavi.*

Na to se nadovezuju pesme o domu i domovini, koje zvuče kao sentence i treba ih upamtiti: *Dom je tamo gde ti je srce. / U središtu svog doma si ti / i tu je sve blisko / - predmeti i ljudi ... Dom je mesto tvoje istine... Domovina se sastoji od više domova među čijim stanovnicima vlada prepoznavanje. . (“Dom”)*

Zahvaljujući kopnu i moru, visovima i nizijama , ambijentu urbanom i rustikalnom, uspostavljaju se harmonije prirode i nas, što nam najčešće obećava i nudi spas.

Jedan od primera je „Uvala“, kao svojevrsna uteha: *Uvala je mesto / duboko zaštićeno. / Tu možemo da se uvučemo / kao u majčino krilo / i da plačemo bezbedno, / glasno ili tiho...// Najbolja je peskovita uvala jer može da nam se prilagodi.*

Zatim i „Planina“ daje nam bolji uvid u okruženja, proveravajući smelost i stremljenja onih koji bi da se uzvise: *Na vrhu planine sve su mogućnosti žive / i svi pravci podsećaju na slobodu.*

“Ostrvo” je posebna priča, tačnije pesma: *... Tu čovek može da se osami / kada mu je potreban razgovor sa samim sobom. / Može i da se dovede neko blizak, /pa da se zajedno ćuti ... // Najbolje je ostrvo ono koje nije previše udaljeno od kopna, ali da nije ni previše blizu.*

Gde su mora i okeani, tu je i “Svetionik” koji nam nudi spas, da ne zalutamo: *Svetionik je ono mesto / iz kojeg uvek za nas sija svetlost. / Mi putujemo ... / a svetionik uvek isto svetli / jer je svetlost njegova suština.*

U mnogim navedenim (i necitiranim) pesmama je deo posebnosti naše kolegice, a u svima njima je ona kao složena, darovita i visprena ličnost koja može da se požali i da ohrabri. U dve reči, da nas primakne intimi i suštini, što je ipak više privilegija lirike nego pedagogije.

Tu je i sugestija kako treba čitati, kada vam zbirka sa pesmom “Knjiga” dođe u ruke: *Knjiga može sve da ti kaže u lice / na bezbolan način /jer izgleda kao da o nekom drugom govori. / Knjiga je kao i čovek, osetljiva / i treba znati kako da joj se obratiš.*

Poenta postojanja i pisanja je zapravo u pesmi

“Onima koji se vole”: *Onima koji se vole/pripadam...//Onima koji se vole / pevam*

Logično je, zar ne, da se zbirka završava ciklusom “Smiraj” i numerom “Na kraju”.

01.08.2018.g.